

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce **Bc. V. D.**, bytem T. 14, okr. H. B., zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Čáslavská 8, Praha 3 – Vinohrady, proti žalované **Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně**, se sídlem T. G. Masaryka 5555, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8.12.2014, č. j. 2469/R/2014,

takto:

- I. Rozhodnutí rektora Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně ze dne 8.12.2014, č. j. 2469/R/2014, a rozhodnutí děkana Fakulty aplikované informatiky Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně ze dne 1. 10. 2014, č. j. 1490/st/2014, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 17 581 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Bohdany Novákové, advokátky se sídlem Čáslavská 8, Praha 3 - Vinohrady.
- III. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce žalobou brojí proti rozhodnutí rektora Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně ze dne 8.12.2014, č.j. 2469/R/2014, kterým byla zamítnuta žádost žalobce

o přezkoumání rozhodnutí děkana Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně ze dne 1.10.2014, č.j. 1490/st/2014, o zaplacení poplatku za studium ve výši 17 000 Kč a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení obou rozhodnutí.

I. Podstata věci

V období od 14.9.2005 do 12.2.2009 studoval žalobce na Fakultě informatiky Masarykovy univerzity v Brně v bakalářském studijním programu, a to postupně v několika studijních oborech. Studium ukončil jinak než řádně ve smyslu § 45 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „ZVŠ“). Toto studium trvalo 1103 dní, tedy 3 roky a 8 dní.

Od 14.9.2010 studoval žalobce bakalářský studijní program na Fakultě aplikované informatiky Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně. Studium bylo dne 12.6.2013 řádně zakončeno státní závěrečnou zkouškou a obhajobou závěrečné bakalářské práce. Žalobci tak byl v souladu s § 45 odst. 4 ZVŠ udělen akademický titul bakalář.

Dne 25.9.2013 zahájil žalobce studium navazujícího magisterského programu na téže fakultě Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, kde ke dni podání žaloby, tedy k 16.2.2015, žalobce studoval 3. semestr výše uvedeného studijního programu.

Dne 1.10.2014 vydal děkan Fakulty aplikované informatiky Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně rozhodnutí, kterým žalobci vyměřil poplatek ve výši 17 000 Kč za třetích započatých šest měsíců studia přesahujících standardní dobu studia zvětšenou o jeden rok.

Žalobce následně dne 6.11.2014 podal dle § 68 odst. 4 ZVŠ žádost o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku. O této žádosti rozhodl rektor Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně dne 8.12.2014 pod č.j. 2469/R/2014 tak, že žádost zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, a to s odůvodněním, že rozhodnutí o vyměření poplatku za studium, jakož i určení jeho výše byly v souladu se zákonem a vnitřními předpisy Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně.

Tento závěr nyní žalobce napadá žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce má za to, že rozhodnutí žalované ze dne 8.12.2014, č.j. 1490/st/2014, o vyměření poplatku za studium ve výši 17 000 Kč je v rozporu s ustanoveními ZVŠ. Žalobce namítá, že žalovaná na jeho situaci chybně aplikovala § 58 odst. 3 ZVŠ, který stanoví podmínky vyměření poplatku za delší studium, přičemž měla správně aplikovat § 58 odst. 4 ZVŠ týkající se podmínek vyměření poplatku za další studium, a to vzhledem ke skutečnosti, že žalobce je absolventem bakalářského studijního programu ve smyslu § 45 odst. 4 ZVŠ. Žalobce má za to, že poplatek za delší studium ve smyslu § 58 odst. 3 ZVŠ by tak bylo možno vyměřit

pouze v případě, kdy by jeho další studium, tedy studium v navazujícím magisterském studijním programu, překročilo standardní dobu studia.

Nesmyslnost napadeného rozhodnutí pak žalobce dovozuje z toho, že žalovaná žalobci započítává delší dobu studia dvakrát, když doba jeho předchozího neúspěšného studia na Masarykově univerzitě v Brně byla zohledněna již při vyměření poplatku za delší studium bakalářského studijního programu. Žalobce tak má za to, že žalovaná žalobci poplatky za takto delší studium započítává dvakrát, avšak v případě pokračování studia v navazujícím magisterském programu neoprávněně.

Žalobce se domáhá toho, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření uvádí, že při vyměření poplatku za studium postupovala v souladu s příslušnými ustanoveními ZVŠ. Žalovaná nesouhlasí se závěrem žalobce, že na jeho situaci měl být aplikován § 58 odst. 4 ZVŠ, a to vzhledem k dikci věty za středníkem, která dle žalované vylučuje aplikaci pravidla stanoveného tímto ustanovením na ty případy, kdy absolvent bakalářského studijního programu studuje v navazujícím magisterském programu, jak je tomu v případě žalobce. Žalovaná se tedy domnívá, že pokud by vyměřila poplatek za další studium ve smyslu § 58 odst. 4 ZVŠ, postupovala by v rozporu s tímto ustanovením. Takový poplatek by žalovaná dle svého názoru mohla vyměřit pouze v případě, že by žalobce studoval jiný bakalářský studijní program.

S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhuje žalobu zamítnout a na svém procesním stanovisku setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Rozsah přezkumu soudu byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalované podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. zásadně vymezen uplatněnými žalobními body.

Zdejší soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Spornou otázkou v předmětné věci je, zda žalovaná správně aplikovala ustanovení ZVŠ, když žalobci vyměřila poplatek za prodloužené studium v souladu s § 58 odst. 3 ZVŠ.

Podle § 58 odst. 3 ZVŠ studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3 ZVŠ, přičemž období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou.

Podle § 58 odst. 4 ZVŠ studuje-li absolvent bakalářského nebo magisterského studijního programu v dalším bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každý další započatý jeden rok studia nejvýše základ podle odstavce 2; to neplatí, studuje-li absolvent bakalářského studijního programu v navazujícím magisterském studijním programu či jde-li o souběh řádných studijních programů nepřesahující standardní dobu studia programu jednoho. Pokud celková doba dalšího studia překročí standardní dobu studia, stanoví veřejná vysoká škola poplatek za studium podle odstavce 3.

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 46/2013-34, www.nssoud.cz, „vyměřuje-li veřejná vysoká škola absolventovi poplatek za studium, musí postupovat podle § 58 odst. 4 ZVŠ a vyměřit poplatek za další studium, bez ohledu na to, že existuje v matrice studenta záznam o předchozích studiích ukončených jinak než řádně, v nichž studoval před řádným ukončením svého předchozího studia. Až v případě, kdy celková doba studia absolventa v dalším studiu přesáhne standardní dobu studia podle § 45 odst. 2 nebo § 46 odst. 2 ZVŠ, lze postupovat podle § 58 odst. 3 citovaného zákona a vyměřit absolventovi poplatek za delší studium“.

Nejvyšší správní soud dovodil, že z jazykového i systematického výkladu dotčených ustanovení je patrné, že smyslem rozdělení pojmu student v hypotéze § 58 odst. 3 ZVŠ a pojmu absolvent, který studuje v dalším studijním programu, v hypotéze § 58 odst. 4 ZVŠ bylo výslovně odlišit postavení těchto subjektů a stanovit jim různé právní režimy z hlediska vyměření poplatků za studium. Studentem dle § 58 odst. 3 ZVŠ je osoba, která překročila standardní dobu studia, pročez je povinna uhradit poplatek za delší studium. Absolventem dle § 58 odst. 4 ZVŠ je pak taková osoba, která řádně ukončila studium na některé z vysokých škol, získala akademický titul a započala další studium v bakalářském či magisterském studiu.

Právě citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu pak plně dopadá i na případ právě posuzovaný. Žalobce řádně ukončil studium bakalářského studijního programu v souladu s § 45 odst. 3 ZVŠ a stal se absolventem tohoto programu. Zdejší soud má tedy v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu za to, že v posuzované věci je nutno aplikovat ustanovení týkající se vyměření poplatku za další studium dle § 58 odst. 4 ZVŠ a nikoli § 58 odst. 3 ZVŠ, jak učinila žalovaná. Ani skutečnost, že žalobci podle § 58 odst. 4 ZVŠ vyměřit poplatek nelze, neboť žalobce jako absolvent

bakalářského studijního programu studuje v navazujícím magisterském programu, nezakládá důvod pro aplikaci § 58 odst. 3 ZVŠ, jak se mylně domnívá žalovaná.

Zdejší soud musí zároveň přisvědčit názoru žalobce, že aplikace § 58 odst. 3 ZVŠ by v tomto případě byla možná pouze tehdy, pokud by jeho další studium, tedy studium v navazujícím magisterském studijním programu, překročilo standardní dobu studia. Podle věty první § 46 odst. 2 ZVŠ magisterský studijní program navazuje na bakalářský studijní program; standardní doba tohoto studia je nejméně jeden a nejvýše tři roky. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce zahájil studia v navazujícím magisterském programu ke dni 25. 9. 2013 a ke dni podání žaloby, tedy k 16. 2. 2015, studoval třetí semestr navazujícího magisterského programu, nepřekročil standardní dobu studia. S ohledem na výše uvedený závěr Nejvyššího správního soudu tak žalovaná nebyla oprávněna vyměřit žalobci poplatek za delší studium dle § 58 odst. 3 ZVŠ. Zdejší soud na tomto místě uvádí, že souhlasí s tvrzením žalované, že v posuzované věci mohl být v souladu s § 58 odst. 4 ZVŠ poplatek za další studium vyměřen pouze za předpokladu, že by žalobce po absolvování bakalářského studijního programu zahájil studium dalšího bakalářského studijního programu. K této situaci však v daném případě nedošlo.

Názor žalované, že skutečným důvodem pro podání žaloby není nezákonnost vyměřeného poplatku, nýbrž jeho výše a skutečnost, že tato výše nebyla následně na základě žádosti o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku snížena tak, jako tomu bylo v případech dřívějších žádostí, je dle zdejšího soudu bezpředmětný, neboť v daném případě nedošlo k naplnění zákonných podmínek pro stanovení poplatku za delší studium dle § 58 odst. 3 ZVŠ.

Konečně se soud zabýval též námitkou žalobce, že mu doba předchozího studia byla ze strany žalované zohledněna dvakrát, a to jak při vyměřování poplatku za delší studium v průběhu jeho studia v bakalářském studijním programu, tak i během studia v programu navazujícím magisterském. V případě studia v bakalářském studijním programu žalovaná na žalobce správně aplikovala § 58 odst. 3 ZVŠ, když při vyměření poplatku za delší studium započítala též doby všech studií v bakalářských a magisterských programech, které byly ukončeny jinak než řádně dle § 45 odst. 3 ZVŠ, čímž zohlednila žalobcovo předchozí neúspěšné studium na Fakultě informatiky Masarykovy univerzity v Brně. Tento postup žalované žalobce nezpochybňuje a uvádí, že stanovené poplatky řádně uhradil. Řádným ukončením studia v bakalářském studijním programu u žalované však žalobce přešel do režimu absolventa, na něhož se vztahuje právě § 58 odst. 4 ZVŠ, který započtení doby všech předchozích studií, které byly ukončeny jinak než řádně dle § 45 odst. 3 ZVŠ, nepožaduje.

V. Závěr

S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil. Důvody, pro které bylo zrušeno žalobou napadené rozhodnutí, se vztahují i na rozhodnutí prvostupňové, proto soud zrušil podle § 78 odst. 3 s.ř.s. i toto rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu

řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. V něm je žalovaná vázána právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení zdejší soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále náklady na právní zastoupení za tři úkony právní služby po 3100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika) a jeden úkon právní služby (výzva k plnění žalované) za 1550 Kč; dále za čtyři režijní paušály po 300 Kč, to vše dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a odst. 2 písm. h), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Celkem se tedy jedná o částku 17 851 Kč, kterou je žalovaná povinna zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě. Žalovaná ve věci nebyla úspěšná, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9.6.2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu